

Պարույր Սևակ

Հարբեցողը

Նա հենվել է հին սեղանին արմունկներով
Ու ճոճվո՛ւմ է - ու ճոճվո՛ւմ է
Արդեն դատարկ գավի վրա,
Ինչպես... ահեղ մի անդունդի...
Անթարթ փայլը
Իր աչքերի ճմռթորված բոլորակի
Ասես լինի արտացոլք մի հեռավոր մոլորակի,
Որ չունի լույսն իր սեփական...
Եվ իր գլխով,
Ուր փլված է միջնորմ ամեն
Ու ջարդված է ամեն փական,
Պտտվելով դեգերում է այն քառսը,
Որ եղել է ծնող մայրը
Այդ միևնույն մոլորակի...
Իր դեմ-դիմաց տնկված շիշը
Պատրաստ է, տե՛ս,
Կարծես երկինք սլանալու՝
Մի նորօրյա հրթիռի պես,
Որ վառելիք չունի սակայն...
Կրծած-թողած դեղին մեջքը աղածկան
Շա՛տ է նման սղոցաճև լեռնապարի,

Որ սրա պիշ-շոված աչքում
Մեծանում է վայրկենապես
Ու... ճոճվո՛ւմ է,
Իսկ փուլ գալիս
Սրան՝ հերթով կախ է տալիս
Սղոցածն աստամների կեռ-կատարից,
Կախ է տալիս,
Բայց չի խեղդում,
Որովհետև փոխարկվում է նորից ձկան...
Իսկ իր դիմաց հաց իսկ չկա,
Այլ փշրանքներ չոր ու ցրիվ
Հին սփռոցի ամպած-գամպած դեմքի վրա՝
Աստղերի պես...
Դեռ թեքված է
Ու ճոճվում է վաղո՛ւց դատարկ գավի վրա,
Ինչպես... ահեղ մի անդունդի:
Եվ գավի մեջ
Նա թերևս պարզ տեսնում է
Մի ցամաքած հատակ... ծովի,
Հենց ա՛յն ծովի, որ կստացվեր,
Եթե կյանքում իր կոնծածը
Կուտակեին մի տեղ հանկարծ:
Մինչդեռ հիմա՝ դատա՛րկ մի շիշ,
Որ սեղանը դարձրել է
Հրթիռարկման հրապարակ,
Եվ մի դատա՛րկ գավաթ ցմփոր,
Որի վրա,
Ինչպես ահեղ մի անդունդի,
Ինքը թեքվել ու ճոճվում է:
Ու ճոճվում է... լոկ կե՛նտ մի գավ բան խմելուց...

Եվ ինքն անգամ չիմանալով՝
Երագում է... հրագենի մի կե՛նտ գնդակ,
Որով իր դեմ տնկված շիշը, ինքն էլ մեջը,
Վեր կտորար դեպի երկինք
Ու կտանե՛ր - կհասցընե՛ր
Իր իսկական... հայրենիքը՝
Քառասային միգամածը...

30.III.1967թ.

Արզնի